

ROBIN BENWAY

DEPARTE

TRUNCHI

CE ÎNSEAMNĂ
CU ADEVĂRAT O FAMILIE?

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

București, 2021

CĂDEREA

GRACE

Grace nu se gândise foarte mult la balul organizat în cinstea foștilor absolvenți ai liceului¹.

Dar știuse că avea să meargă la eveniment. Crezuse că ea și cea mai bună prietenă a ei, Janie, aveau să se îmbrace împreună și tot împreună aveau să își aranjeze părul. Știa că mama ei avea să-și dea silința să nu se emoționeze, dar avea să-l pună pe tatăl lui Grace să pregătească aparatul foto scump, de fițe — nu iPhone-ul —, iar Grace urma să se lase fotografiată alături de Max, iubitul ei de mai bine de un an.

Max avea să arate grozav în smoching — unul închiriat, firește, căci ce-ar fi făcut el cu un smoching care, după eveniment, ar fi atârnat nefolosit în dulapul lui? Grace nu avea nici cea mai vagă idee ce anume avea să se întâmple la bal: urmau să danseze, să stea de vorbă cu colegii lor sau poate că urmau să facă altceva. Important era să nu-și dea cu presupusul. Crezuse că urma să meargă la bal și că avea să fie super.

Fata gândea la fel despre tot ce făcea parte din viața ei. Pur și simplu știa că avea să participe la eveniment. Nu se îndoia de asta.

Și tocmai din acest motiv a fost așa de surprinzător că petrecuse noaptea balului nu purtând o rochie elegantă, nu sorbind din sticluța cu alcool strecurată pe ascuns de Max, nici dansând cu

---

¹ În original, *homecoming* — eveniment organizat în Statele Unite ale Americii, de către licee și universități, în cinstea foștilor absolvenți ai instituției. (N. red.)

Janie sau făcându-și unii altora poze siropoase, ci în salonul de nașteri al spitalului St. Catherine, cu picioarele proptite pe suporturile mesei de obstetrică — și nu în pantofi cu tocuri —, născându-și fiica.

Îi luase un timp să-și dea seama că era gravidă. Înainte, obișnuia să se uite la reality-show-uri despre adolescente care așteptau un copil și, atunci când actorii recreau acele scenarii incredibile, Grace striga: „Cum de *nu* ai știut că ești însărcinată?!”. Ceva mai târziu, Grace își spusese că ajunsese în aceeași situație precum acele adolescente. Ciclul ei fusese mereu neregulat, așa că, atunci când menstruația îi întârziase, nu bănuise că se întâmpla ceva neobișnuit. Pe deasupra, grețurile matinale apăruseră tocmai când prin școală băntuise gripa, așa că nici atunci nu i se păruse nimic suspect. Abia când jeanșii ei preferați începuseră s-o strângă, în a douăsprezecea săptămână de sarcină (la vremea aceea, nu știuse că se afla în a douăsprezecea săptămână), intrase la idei. Și abia în săptămâna a treisprezecea îi ceruse iubitului ei, Max, să o ducă la un magazin aflat la douăzeci de minute distanță de casa ei, unde nu exista riscul ca vreun cunoscut să o vadă cumpărând două teste de sarcină.

Așa cum constatase Grace, testele de sarcină sunt scumpe. Ba chiar într-atât de scumpe, încât Max fusese nevoit să verifice cu telefonul mobil soldul contului său bancar, pentru a se asigura că avea destui bani.

În momentul în care Grace înțelesese ce se întâmpla, se afla în a cincizeca zi a celui de-al doilea trimestru de sarcină.

Căutând pe Google, Grace aflase că, la vârsta asta, fătul are mărimea unei piersici.

Grace pricepuse că nu avea s-o păstreze pe Piersicuța. Știa că *nu putea* să o păstreze. După școală, lucra cu jumătate de normă la un magazin de haine pentru femei cu patruzeci de ani mai în vârstă

decât ea, care i se adresau cu „drăguță”. Nu câștiga nici pe departe banii care i-ar fi trebuit pentru creșterea unui copil.

Nu o deranja faptul că nou-născuții plâng mult, că miros ciudat sau că vomită. Nu aceste lucruri o speriau, ci faptul că *depind* de tine. Piersicuța ar fi avut nevoie ca Grace să-i pună la dispoziție lucruri pe care fata nu le putea oferi, iar noaptea stătea în camera ei, cuprinzându-și în palme burta rotunjită și șoptind: „Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău” — o rugăciune și o penitență, pentru că Grace era prima ființă de care Piersicuța avea nevoie, iar fata simțea că deja o abandona pe micuță.

Avocatul specializat în adopții le trimisese un teanc uriaș de dosare ale potențialelor familii adoptive, care mai de care mai dornice să adopte un copil. Grace și mama sa răsfoiseră dosarul ca și cum ar fi răsfoit un catalog comercial.

Din punctul de vedere al lui Grace, niciuna dintre acele familii nu era îndeajuns de bună pentru Piersicuța: nici potențialul tată care aducea cu un hamster, nici mama a cărei coafură nu mai fusese schimbată încă din 1992. Grace respinsese o familie deoarece micuțului lor părea că îi plăcea să muște, iar o altă familie fusese dată deoparte pentru că niciodată nu călătorise dincolo de statul Colorado. Nu mai conta că nici Grace nu călcase în afara granițelor statului Colorado; Piersicuța merita *mai mult*. Merita să aibă drept părinți oameni pasionați de cățărări, de călătorii internaționale, oameni care umblă prin lume după cele mai bune lucruri, pentru că și Piersicuța era unul dintre ele. Grace își dorea doi exploratori neînfricați, în căutare de aur, căci avea să găsească aur în persoana Piersicuței.

Catalina era născută în Spania și vorbea fluent spaniola și franceza. Lucra la o firmă de marketing on-line, avea un blog culinar și voia ca într-o zi să publice o carte de bucate. Daniel era webdesigner, lucra de acasă. El ar fi fost părintele casnic în primele trei luni de după nașterea Piersicuței, ceea ce lui Grace i se părea

genial. Aveau un labrador pe nume Dolly, care părea afectuos și prostuț deopotrivă.

Grace i-a ales pe ei.

Nu se simțise nicidecum rușinată că o purta pe micuță înăuntrul ei. Amândouă alcătuiau o mică echipă. Se plimbau, dormeau și mâncau împreună, și orice făcea Grace o afecta și pe Piersicuța. Stăteau mult în fața televizorului și a laptopului, iar Grace îi povestea despre emisiunile pe care le urmărea, despre Catalina și Daniel și îi spunea că ei urmau să-i ofere un cămin extraordinar.

Piersicuța era singura persoană cu care Grace vorbea de-adevăratelea. Prietenele se distanțaseră de ea. Grace citea în ochii lor că nu știau ce să spună despre burta care i se mărea vertiginos și vedea că se simțeau ușurate pentru că ea rămăsese însărcinată, și nu ele. La început, celelalte fete din echipa ei de cros încercaseră s-o țină la curent cu evenimentele, vorbindu-i despre întruniri și bârfind despre celelalte echipe, dar Grace nu-și putuse stăpâni invidia pe care o simțea crescând în ea, amenințând să explodeze. După un timp, îi fusese greu chiar și să dea din cap, în tăcere, iar când ea a încetat să le mai răspundă, ele au încetat să-i mai vorbească.

Uneori, când era în pragul somnului și Piersicuța se agita în căsuța ei, Grace își simțea mama stând în pragul ușii, privind-o. Fata se prefăcea că nu îi observa prezența și, după un timp, mama ei pleca.

Dar tatăl ei abia dacă putea s-o privească. Știa că-l dezamăgise. Deși el încă o iubea, fiica lui se schimbase și nu mai avea să fie vreodată aceeași. Pesemne că tatăl ei simțea că fiica lui fusese înlocuită cu un model nou („Acum, cu un copil la interior!”), un soi de Grace versiunea 2.0.

Exact asta simțea și ea.

La bal, sarcina lui Grace avea patruzeci de săptămâni și trei zile. Janie o tot rugase să vină la bal, spunându-i că ar putea merge

împreună cu un grup de prietene. Era cel mai naiv și totodată cel mai dulce lucru pe care i-l spusese Janie vreodată. Cuvintele ei aveau tot timpul o nuanță de scuze, ca și cum Janie era conștientă că rostea ceva nepotrivit, dar nu se putea abține. Îi trimisese un SMS lui Grace — „O să fie distractiv la bal!” —, care nu-i răspunsese.

La începutul anului școlar, Grace nu se întorsese la școală, odată cu ceilalți elevi. Sarcina avansase mult, ea era prea rotunjoară și se simțea istovită. În plus, exista riscul să intre în travaliu la cursul de chimie pentru avansați¹ și să-și traumatizeze colegii. Nu regreta decizia de a nu merge la școală. În apropierea vacanței de vară, se plictisise să se simtă ca o ciudățenie de circ; când mergea pe culoarele școlii, lumea îi făcea loc, ocolind-o atât de mult, încât Grace nu-și mai amintea când fusese atinsă ultima oară, fie și din întâmplare.

Piersicuța se născuse la ora 21:30, în noaptea evenimentului, exact când Max era încoronat regele balului. Grace își spusese cu amărăciune că băieții care lasă fetele gravide sunt considerați eroi, iar fetele care rămân gravide — târfe. Dar Piersicuța îl eclipsase complet pe Max. Era primul lucru pe care îl făcuse fiica lui Grace și fusese genial. Grace era foarte mândră. I se părea că Piersicuța știa că ea era moștenitoarea tronului și că venise ca să-și revendice coroana.

Piersicuța îi părșisese corpul asemenea unei arsuri. În sala de nașteri, oxitocina și o durere incandescentă îi cuprinseseră șira spinării, coastele și soldurile. Mama ei o ținuse de mână, dându-i deoparte părul umed de pe fruntea asudată. Nu o deranjase că fiica ei o tot striga „mămico”, așa cum făcea când avea patru ani.

¹ În original, *AP Chem* — *Advanced Placement Chemistry*. În liceele din Statele Unite ale Americii și din Canada, programele de tip Advanced Placement le oferă elevilor cursuri și examene cu un nivel de complexitate asemănător celor universitare. Dacă elevii obțin rezultate bune la aceste examene, pot beneficia de admitere garantată la unele universități sau de puncte de credit pentru viitoarele cursuri universitare. (N. red.)

Piersicuța se răsucise și se împinsese, croindu-și drum prin trupul fetei ca și cum știa că Grace era doar un recipient și că adevărații ei părinți, Daniel și Catalina, așteptau afară, pregătiți s-o ia acasă, unde avea să-și înceapă viața.

Piersicuța avea alte treburi de făcut, alți oameni de văzut. Își încheiase socotelile cu Grace.

Uneori, noaptea târziu, când se lăsa purtată în acel tărâm întunecat al minții sale, Grace își spunea că totul ar fi fost în regulă dacă n-ar fi ținut-o pe Piersicuța în brațe, dacă nu ar fi simțit atingerea pielii micuței, dacă nu i-ar fi mirosit creștetul și n-ar fi văzut că avea nasul lui Max și părul ei întunecat. Dar asistenta o întrebase dacă voia să țină nou-născutul în brațe, iar fata nu luase în seamă privirea îngrijorată a mamei sale. O luase pe Piersicuța în brațe. Nu știa cum să explice senzația pe care o trăise în acele clipe altfel decât prin faptul că nou-născutul se potrivea în brațele lui Grace tot așa cum se potrivise în căsuța din burta ei, unde stătuse culcușită, în siguranță. Deși tot trupul o ardea și o durea, pentru prima oară după zece luni Grace își simțea capul limpede.

Spre deosebire de Grace, Piersicuța era perfectă.

Și merita să aibă parte de perfecțiune.

Bineînțeles că Daniel și Catalina nu o botezaseră Piersicuța. Nimeni nu știa de porecla asta, în afară de Grace. Și de Piersicuța. Au botezat-o Amelía Marie. Pe scurt, Milly.

Cei doi îi spusese încă de la început că avea să fie o adopție deschisă¹. Țineau să fie așa, îndeosebi Catalina. Grace bănuia că biata Catalina se simțea puțin vinovată fiindcă Piersicuța devenise copilul ei.

¹ Adopția deschisă presupune contactul direct între părinții biologici și copilul lor adoptat de către o altă familie. Dacă o adopție este închisă, părinții naturali nu au acces la informațiile și datele despre copilul lor și între cele două familii nu se păstrează nicio legătură. Adopțiile semiînchise permit contactul dintre cele două familii, însă doar prin intermediul agenției care a facilitat adopția. (N. red.)

— Putem stabili niște zile de vizită, îi zisese ea într-o bună zi, când se întâlniseră în biroul avocatului specializat în adopții. Sau îți putem trimite fotografiile de-ale ei. Cum vrei tu, Grace.

Dar după ce se născuse Piersicuța — *Milly* —, Grace nu se putea imagina văzând-o iar fără s-o ia cu sine. Imediat după naștere, Grace fusese inundată de un val de adrenalină pe care bănuia că numai atleții olimpici o simt. Era gata să sară în picioare, s-o ia pe fetița sub braț și să sprinteze asemenea unui fundaș care încearcă să înscrie un eseu. Probabil că ar fi fost în stare să alerge kilometri întregi purtând-o pe Piersicuța cu ea și o speria propria convingere că n-ar mai fi adus-o înapoi.

Grace nu-și mai amintea când le-o dăduse pe Piersicuța — pe *Milly* — lui Daniel și Catalinei. Într-o clipă își ținuse fiica în brațe, iar în secunda următoare, fetița plecase în mașina unor străini. Fiica altora, pierdută pentru totdeauna.

Dar trupul își amintea. O adusese pe Piersicuța pe lume și o jelise atunci când Grace se întorsese acasă, de la spital. Își încuiau ușa camerei și se zvâcolise, cuprinsă de agonie, strângând în pumni una dintre păturelele dăruite Piersicuței. Își ștersese lacrimile cu ea. Suspinele îi apăsau pieptul, inima, sfâșiind-o pe dinăuntru. Nu voia să-și mai vadă mama. Era o durere pe care nici ea, nici doctorii nu o puteau îndepărta. Trupul lui Grace se zvâcolise pe pat cu totul altfel decât o făcuse în timpul travaliului; părea nedumerit, neștiind unde dispăruse copilul. Degetele de la picioare i se chirceau, mâinile i se flexau. Grace o născuse pe Piersicuța, dar abia acum simțea că fiica ei îi părăsese într-adevăr trupul. Fata avea senzația că plutea în derivă, pierdută.

O vreme, Grace rămăsese în camera ei. După zece zile de zăcut, pierduse noțiunea timpului.

La capătul a două săptămâni de stat pe întuneric, coborâse la parter și își găsisse părinții luând micul dejun. Cei doi se holbaseră

la ea ca și cum n-ar mai fi văzut-o până atunci. Și, într-un fel, așa era. Apăruse Grace, versiunea 3.0 („Acum, fără copil!”).

Apoi fata rostise cuvintele pe care, de șaisprezece ani încoace, chiar din ziua când ea însăși se născuse, părinții ei se temuseră că aveau să le audă. Oribila propoziție nu era „Sunt însărcinată”, nici „Mi s-a rupt apa”, nici „A fost un accident”.

Cu stomacul gol, cu părul ciufulit, Grace coborâse scările și le spusese:

— Vreau să-mi gădesc mama biologică!

Grace știuse dintotdeauna că fusese adoptată. Părinții ei nu i-o ascuseseră niciodată, dar nici nu vorbiseră prea mult pe această temă. Pur și simplu asta era situația.

Așezată la masă, în fața micului dejun, Grace privea cum mama ei, dusă pe gânduri, deschidea și închidea încontinuu capacul unui borcan cu unt de arahide. Când îl desfăcu a treia oară, tatăl ei întinse mâna și-i luă borcanul.

— Ar trebui să ținem o adunare de familie, spuse el, când mâinile soției sale se îndreptară spre un șervețel, în căutarea unui nou obiect pe care să-l maltrateze.

La ultima lor adunare de familie, Grace le spusese că era însărcinată. Având în vedere ce se petrecuse atunci, fata crezuse că părinții ei nu aveau să mai convoace vreodată o adunare de familie.

— Bine, spuse Grace. Astăzi.

— Măine, propuse mama ei, recăpătându-și vocea, în cele din urmă. Azi am o ședință la serviciu și, în plus, ar trebui...

Aruncă o privire spre soțul ei și continuă:

— Ar trebui să-ți aducem câteva documente. Sunt în seif.

Între Grace și ai ei existase mereu o înțelegere tacită. Ei aveau să-i spună tot ce știau despre familia ei biologică, dar numai dacă fata întreba. De câteva ori curiozitatea i se stărnise, ca atunci când studiaseră ADN-ul la biologie, în clasa a noua, sau în clasa a doua, când aflase că Alex Peterson avea două mame, iar Grace se întrebese

dacă n-ar putea să aibă și ea două. Dar acum era ceva aparte. Grace știa că undeva, în lume, exista o femeie care poate că suferise (și poate încă mai suferea) așa cum suferea ea acum. Întâlnirea cu mama biologică nu i-ar fi adus-o înapoi pe Piersicuța și nici nu ar fi astupat fisurile care amenințau să crească și să o rupă în bucățele, dar tot ar fi fost ceva important.

Grace avea nevoie să fie din nou legată de cineva, ancorată.

Părinții ei nu știau multe despre mama sa naturală. Grace nu se mira. Fusese o adopție particulară, efectuată prin intermediul tribunalelor și al avocaților. Numele mamei sale era Melissa Taylor. Părinții lui Grace nu o întâlniseră niciodată. Melissa nu voise să-i cunoască.

Nu exista nicio fotografie în care apărea Melissa, nici vreo notă sau vreun bilețel, ci doar un document semnat la tribunal. Numele de familie al femeii era foarte comun, așa încât Grace bănuia că ar fi putut căuta pe Google ore întregi după acest nume, fără rezultat. Dar poate că Melissa nici nu voia să fie găsită.

— Imediat după ce te-ai născut, noi i-am trimis o scrisoare prin avocatul nostru, îi spuse mama sa, întinzându-i un plic subțire. I-am scris cât de recunoscători eram, dar plicul s-a întors la noi.

Aceste ultime cuvinte nu erau necesare, pentru că Grace putea vedea ștampila roșie cu mențiunea „returnată expeditorului”, lățită pe hârtia albă.

Exact când începea să simtă o altfel de disperare (deși nu mai dureroasă decât cea pe care o experimentase când renunțase la fiica ei), la gândul că nu exista o femeie care o dorise, care tânjise după ea așa cum tânjea Grace după Piersicuța, care se frământase și care dorea să știe totul despre ea, părinții lui Grace ziseră ceva care închise dintr-odată gaura neagră ce amenința s-o înghită. Tatăl ei vorbi cu blândețe, ca și cum vocea lui ar fi putut declanșa o bombă capabilă să-i distrugă pe toți:

— Grace, ai frați.

După ce Grace vomită în baia oaspeților, la parter, își umplu un pahar cu apă și reveni la masă. Expresia de neliniște de pe chipul mamei ei o făcu să se încordeze.

Își explicară totul cu grijă, în cuvinte pe care, evident, le pregătiseră din vreme: fratele ei se numea Joaquin. Avea un an când se născuse Grace, iar după ce părinții ei adoptivi o aduseseră acasă, el fusese lăsat în grija unei familii de plasament.

— Ne-au întrebat dacă vrem să fim familia lui de plasament, îi explică mama lui Grace.

Chiar și acum, după șaisprezece ani, era vizibilă expresia de regret pe care faptul că nu îl luaseră și pe Joaquin o întipărise pe chipul femeii.

— Dar tu erai nou-născută, iar noi... noi nu eram pregătiți pentru doi copii. Iar bunica ta tocmai fusese diagnosticată cu...

Grace cunoștea povestea. Bunica și totodată tiza ei, Gloria Grace, primise diagnosticul de cancer pancreatic în stadiu terminal cu o lună înainte ca Grace să se nască și murise imediat după prima aniversare a fetei. „Cel mai bun și cel mai rău an”, așa îl descria mama lui Grace, atunci când vorbea despre acea perioadă.

Grace știa că era mai bine să nu pună prea multe întrebări.

Fata pronunță prenumele fratelui său, rostogolindu-l pe limbă.

Nu mai cunoscuse niciun Joaquin, prin urmare nu mai pronunțase acest prenume.

— Ni s-a spus că a fost lăsat în grija unei familii de plasament care plănuia să-l adopte, completă tatăl ei. Dar asta e tot ce știm despre el. Am încercat să-i dăm de urmă, dar sistemul de protecție a copilului e complicat.

Grace dădu din cap, numai ochi și urechi.

— Ai spus *frați*? La plural? Întrebă fata.

Mama ei dădu din cap, aprobator.

— Imediat după ce a murit bunica ta, am primit un telefon de la același avocat care ne-a ajutat să te adoptăm. Ne-a anunțat că aveai o soră, dar noi nu mai puteam...

Își privi din nou soțul, ca și cum ar fi avut nevoie de cineva care s-o ajute să unească spațiile goale dintre cuvinte.

— Nu am putut s-o adoptăm și pe ea, Grace, continuă mama ei, cu voce tremurătoare. A fost adoptată de o familie care locuiește la nici douăzeci de minute de noi. Avem informații despre ei. Am căzut de acord ca, atunci când una dintre voi va dori să-și cunoască sora, să-i spunem ce știm.

Femeia împinse spre față o bucățică de hârtie pe care fusese scrisă o adresă de e-mail.

— Numele ei este Maya, zise tatăl lui Grace. Are cincisprezece ani. Aseară am vorbit cu părinții ei. Au discutat cu ea. Dacă vrei să-i trimiți un mesaj, ea așteaptă să te cunoască.

În seara aceea, Grace se așeză în fața laptopului. Se întrebă ce i-ar fi putut scrie Mayei.

Dragă Maya, sunt sora ta și

Nu. Mult prea familiar.

Bună, Maya! Părinții mei tocmai mi-au spus despre tine și... uau!

Dar după ce citi propoziția, lui Grace îi veni să-și tragă un pumn.

Bună, Maya, ce mai faci? Mereu mi-am dorit o surioară și uite că acum am una

Își zise că i-ar trebui cineva care știe să scrie.

În cele din urmă, după aproape jumătate de oră de tastat, șters și tastat din nou, compuse un mesaj care i se părea acceptabil.